

ŠUMA BALITOVA

Jednom davno, dok se još mnogim čudesima na kugli zemaljskoj ne znaše ni imena ni znamenata, živješe čovjek po imenu Lev. Vječito namrgođenu mladiću samoća bijaše najdraža. Lev stoga sagradi sebi nastambu iza deset brda, iza deset gora i još toliko putova, šumaraka i zaseoka – da ga baš nitko, sve i da mu sine ideja, ne može pronaći.

Rano jednoga oblačnoga, jesenjeg jutra na okvir prozora te usamljene nastambe sleti ptičica, kojoj šare krase raznobojno perje. Ptičica poče pjevati prelijepim tonovima koje Lev nikad prije nije čuo. Otrpva je tjeraše, no ona je sve ljepše pjevala. Slušajući je, Levljevo namrgođeno srce poče se topiti. Otvori prozor i pusti ptičicu u toplinu svog doma. Ptičica zastade na trenutak gledajući kako Lev radi čaj od svježe ubranih šumskih bobica – svoj specijalitet. Čuvši šum iz Šume Balitove, ptičica raznobojna perja pohita kroz prozor u mračnu, jezovitu i zloglasnu šumu gusto nabijenih borova. Svi stanovnici Livade (i Lev) odavna poznaše glasine i predaje o Šumi Balitovoj – tko uđe, nikad se ne vrati. Lev, usprkos svim upozorenjima, ne mogaše odoljeti tome da poslušati prekrasan pjev svoje ptice – makar to bila zadnja stvar koju će čuti.

I tako Lev odluči krenuti za svojom novom prijateljicom. Jako se bojao jer je čuo razne glasine i teorije o Šumi Balitovoj, ali u mislima mu bijaše samo da pronađe šarenu ptičicu i da barem još jedanput čuje njezin pjev. Lev je pažljivo slušao i nadao se kako će čuti ptičicu, ali sve što je čuo bio je samo skup čudnih, glasnih i jezovitih zvukova. Lev je satima hodao u krug dok ponovno ne začu pjev. Sav sretan potrči do izvora zvuka ne bi li je što bolje čuo. Pratio je pticu sve dublje i dublje u šumu. Nakon nekoga vremena dođe do starog mosta ispod kojega je protjecao potok kristalno čiste vode. S druge strane mosta nalazila se koliba, a na krovu kolibe stajala ptica. Iz kolibe čula se ista melodija koju je pjevala ptičica, samo što je ovoga puta pjevala ženski glas. Glas misteriozne žene iz kolibe bio je božanstven i ugodan, toliko divan da je čak i Levu izmamio osmijeh na lice. Lev, tako očaran tim divnim pjevom, odluči prići bliže kolibi. Pokuca na vrata i, odškrinuvši ih, ugleda mladu, misterioznu djevojku kako pjevuši sjedeći za stolom. Na prvu sasvim normalna, lijepa, tiha djevojka... No ipak nije bilo tako kako se na prvi pogled učini. Bijaše to mlada vještica, crne kose, do samoga poda dugačke, zelenih blještavih očiju... Bila je to vještica sa super moćima.

Pjesma koju je vještica pjevala bijaše toliko lijepa da je Lev nekoliko trenutaka samo stajao na vratima kolibe uživajući u jednostavnoj melodiji. No zatim se vještica okrenu i, ugledavši Leva, vrisnu prodornim krikom razbijajući predivnu melodiju u tisuću djelića poput stakla. Naglo skoči u zrak i – u mahu – preobrazi se u ptičicu... Levljevu ptičicu. Zatim u hipu odleti kroz prozor kolibe i nestade među zelenim krošnjama Šume Balitove.

Lev stajala začuđeno. Ptičica letješe sve dalje i dalje dok je Lev više nije mogao vidjeti, a melodija koju ptičica pjevala postajala je sve tiša i tiša. Razočarani Lev odluči se vratiti kući. Dok je hodao po putu, razmišljao je kamo je ptičica mogla otići. Zadubljen u svoje misli, Lev nije primijetio kako je vani mrkli mrak i kako se put do njegovoga doma sve manje i manje vidi.

„Zar se pokušavaš vratiti kući?” upita jeziv i nepoznat glas, “zar si toliko naivan, mladiću?” Lev pokuša shvatiti otkuda je misteriozni glas dolazio, ali u mrkloj šumi to bijaše nemoguće. „Rečeno ti je, tko god uđe u Šumu Balitovu, iz nje nikada ne izađe.” Glas se sve više i više približavao Levu, sve dok mu nije bio gotovo za vratom. Kada se Lev naglo okrenu, zateče ga prizor koji mu oduze dah. Mičući se hromim tempom, povorka stanovnika Šume Balitove ukazala se iz tamnih šikara sjenovite vegetacije. Oh, takvih aveti svijet još ne vidje! Bića

zmijolikih proporcija, groteske zakržljalih krilaca predvođene mračnim, samozatajnim Balitom, figurom koja je bila utjelovljenje istinske pakosti. Ukipljen, prazna pogleda, Lev, sav prožet jezom, nije znao što da čini... Jer, zaista, djeca tame bila su probuđena... i gladna.

Gusta, bijela magla okružila Leva sa svih strana. Tijelo mu se zamrznulo i nije mogao napraviti ni korak. Samo nemoćno stajaše i gledaše kako magla ulazi kroz njegove ruke, noge, obavija ga cijeloga, kako je udiše. Pokušao je kriknuti, ali nije mogao ispustiti ni glasa. Mogao je samo gledati kako nestaje i kako se pretvara u tu bijelu, gustu tvar. Nakon što je on nestao, šumom je odzvanjao sablasni krik: „Gdje je Leeev? Gdje je Leeeev?”... Približavajući se, sablasni krik pretvarao se u očajnički vapaj. Kroz gustu maglu probijala se prikaza! Došavši do mjesta na kojem je Lev nestao, prikaza poprimi obris mlade vještice. Primičući se sasvim blizu, pažljivo je promatrala nakupinu bijele guste tvari, koja je imala neobičan oblik... Oblik ljudskoga bića. Mlada se vještica grohotom nasmija te, gledajući nakupine bijele tvari, ushićeno i zadovoljno rekne: „Leve, sad si samo moj! Trebao si znati da se u Šumu Balitovu ne ulazi!” Postojao je samo jedan način da se Lev oslobodi... njegova mala prava ptičica treba otpjevati pjesmu iznad njega i magija će prestati. Ali... pitao se Lev – kako da ga prava ptičica pronađe? Lev je tako zarobljen u Šumi Balitovoj razmišljao na koji način bi mogao prizvati ptičicu, no ništa mu ne padaše na pamet. Prvo pomisli da bi mogao fućkati te da će to možda prizvati ptičicu, no shvati da to nije dobra ideja. U jadu i tuzi Lev polako počeo odustajati. Već počeo razmišljati kako će ondje biti zarobljen do kraja života. Odjednom mu sine ideja: „Mogao bih na sav glas otpjevati prekrasnu pjesmicu ptičice te ju to možda prizove.”

Lev je iskoristio vrijeme dok je vještica bila u kolibi da pjeva melodiju ptičice. Tako Lev cijelu noć provede pjevušeći melodiju ptičice, ali se, na njegovu žalost, ptičica nije pojavila jer Lev bijaše zarobljen u najtamnijem dijelu Šume Balitove. I tako provede noć. Sljedećega jutra dosjeti se pak da sve ptičice svakih sedam dana lete po cijeloj šumi jer žele prenositi melodiju na sve stanovnike Šume Balitove. Lev je trebao čekati još dva dana i dvije noći da bi mogao dozvati svoju ptičicu. Najzad, nakon toliko vremena što je pjevušio i čekao, treće se jutro – na njegovu golemu sreću i radost – ptičica odazva. Raširi svoja šarena krila i zapjeva svoju prekrasnu pjesmu. Kako je pjevala sve glasnije i glasnije, Lev se počeo preobražavati u svoj prvobitan oblik. Tada se iz dubine šume začuo glas, glas vještice.

Vještica, prišavši bliže, svojim super moćima učini da pjev ptice, umjesto da ga nastavi vraćati u njegov prvobitan oblik, Leva pretvori u lisicu. Pretvoren u brzu i lukavu životinju, Lev stade loviti pticu. Nakon poduže borbe i lova, ptica ipak uspije umaći Levu u lisičjem obličju. Lev nastavi šetati po šumi. U lisičjem obliku bez ljudske svijesti prestade razmišljati o čaroliji i izlasku iz šume te samo tragaše za nečim čime će se prehraniti. Kako je vrijeme prolazilo, postajao sve gladniji, a šuma se činjala sve većom. Dok je pogledom tražio hranu, u daljini je primijetio da u velikom i gustom grmu nešto svjetluca. Prilazeći grmu, Lev je čuo tok vode i lagan smijeh. Prošavši kroz grm, ugledao je predivan prizor. Voda je kapala niz glatko kamenje dok su mala leteća bića sjedila na lopočima. Krilca im bijahu napravljena od svile, a haljine od latica. Koža im svijetlila, svakoj druge boje. Primijetivši novog posjetitelja, vile se sakriše iza šarenoga cvijeća i kamenja, osim jedne. Mala zlatna vila priđe lisici te reče: „Jadnoga li bića... uhvatila te je, zar ne?” Dotaknu Levljeve lisičji nos te započne pjevati njemu vrlo poznatu melodiju. Mala zlatna vila imenom Zlatica Latica sažali se nad sirotim Levom u obličju lisice, gladne i žedne. Ne preostade joj drugo nego prvo ga nahraniti i napojiti do sita, slasnim bobicama, jestivim gljivama, ličinkama, mladim lišćem i bistrom vodom iz izvora. Njegov trbuščić s vremenom je otežao i nabrekao da su ga jedva noge držale. Bio je sit i zadovoljan. Zlatica Latica bodrila ga je da je nastavi slijediti prema rubu šume. Nije joj se opirao iako je želio zaleći i odrijetati. Vila je dobro znala tajnu predanu rijetkima, a koja kaže da se svaka čarolija u Šumi Balitovoj može poništiti ako u jednom jedinstvenom trenutku buđenja zore dana

hrabro zakoračiš iz šume na pokrajnju livadu. Vještije prokletstvo zauvijek će nestati i nikada te više neće stići i tvoj život će biti sretan do kraja tvog života.

Mala vila, iako poučena dugo čuvanim znanjem o šumskoj čaroliji, bijaše mlada i neiskusna. Vodeći lisicu prema ljekovitoj livadi, Zatica Latica ne primijeti kako joj boja s tijela nestaje. Malo pomalo, njezino maleno i krhko tijelo potpuno ostade bez boje. Kako je vila gubila moći, tako je lisica ponovno dobivala ljudsku svijest. Zatica Latica primijeti svoje stanje tek kad joj krila počnu teže raditi. Pade tad na pod, iscrpljena i slaba. Lev, sada potpuno svjestan, nagnu se nad vilu i ona tihim, jedva zamjetljivim glasom kaže: „Moraš požuriti. Sunčeva svjetlost se rubom livade prostire samo jednom godišnje. Ostavi me ovdje i nastavi svoj put.” Shvativši koliko mu je Zatica Latica pomogla, Lev je oklijevao. U toj mračnoj i zlobnoj šumi ona mu je bila jedini tračak nade. No baš zbog toga odluči u čast njoj nastaviti dalje, ne htijući da njezin trud i volja odu u propast. Hodaše sam sa svojim mislima do obećane livade i tako mu na pamet pade njegova draga, ljupka ptičica. Unatoč činjenici da je u ovoj nevolji zbog nje, cijenio je svoju ptičicu i nedostajala mu je njezina predivna melodija. Upita se gdje li je ona sada, što radi, pjeva li možda nekom drugom sretniku.

Hodao je i hodao, cijelu noć i cijeli dan. Usput mu se pričinjavaše da čuje pjev ptičice, ali se, iako mu je nedostajao njezin pjev, ne zamaraše time jer mu je jedina želja i cilj bila da nađe kraj šume i da se riješi sve čarolije što prije. Dok je Lev tražio izlaz iz te čarobne šume, ispred njega iskoči lisica. Ista onakva u kakvu je njega pretvorila vještica. Isprva se jako zaprepasti jer ta lisica bijaše baš ista kao i on. Lisica ga gledaše baš kao da mu želi nešto reći. U tom trenu od tolike prepasti ne sinu mu ideja da bi mu ta lisica mogla pomoći. Samo je pogleda. Gledali se tako par sekundi i Lev nastavi dalje. Međutim – primijeti da ga je lisica počela pratiti. Iako na početku nije znao zašto, instinkt mu je govorio da to i nije loša stvar jer što god ga još čeka u šumi lakše je to prevladati s nekime. Ne prođe mnogo vremena dok lisica ne zastade na trenutak te brzim hodom krenu drugim smjerom. Lev, tada zbunjen, nije znao kamo ide, ali je znao da ne može priuštiti njezin gubitak u tom trenutku. Zato ju je, bez mnogo drugih opcija, krenuo pratiti. Na početku bijaše skeptičan, no s vremenom mu se učini da lisica svakim korakom postajala sve sigurnija u put kojim ide, a time je i njemu samome bilo lakše. I čudom, nakon duljega hoda nađoše se pred izlazom iz šume.

Oboje zastadoše i pogledaše u daljinu. Lev nije mogao vjerovati da je napokon opet ugledao svoju malu usamljenu kolibu. Misleći da je sad sve dobro, počne se smijati. Ali iz njegova grla samo izađu nekakvi čudni kreštavi zvukovi. U strahu pogleda prema nogama, kad ono ugleda šape! Panično se počne okretati oko svoje osi. Samo je vidio rep, dlake, ništa ljudsko! Od muke započe plakati. Nije razumio zašto nije upalilo, zašto je još uvijek lisica?

Međutim, svaka ovakva priča ima sretan kraj. Tako Lev, dok plakaše u panici, preobrazi se u čovjeka. Još uvijek u suzama otvori oči te ugleda i noge i ruke. Sad se pak počne smijati kao luđak. U tim svojim silnim emocijama u potpunosti zaboravi na lisicu pored njega. Još uvijek smijući se osjeti dlan na ramenu, od čega skoči i vrisnu, misleći da je vještica. No kada se okrenuo, ugledao je jednu djevojku smeđe kratke kose i očiju. Promatrala ga je slabašnim osmijehom također plačući. „Da nije bilo mene, nikad ne bi našao izlaz”, kaže mu smijući se. Lev se podsmjehne i zahvali joj. Sjedne pored nje i oboje uživahu u Suncu i svježem zraku, veseli što su se riješili kletve lukave vještice. Lev duboko udahnu i izdahnu znajući da više nije onaj isti čovjek koji je ušao u Šumu Balitovu.